

BELEVENISSEN IN MIJN HERFSTTUIN
E.M.Mulder-Eenjes

Zodra de eerste herfstdraden zich vertoonden was het meteen raak. Een grote kruisspin had een kabel gespannen (later noemde ik het zijn waslijn) van het terrasmuurtje tot naast de voordeur. Hij sloot met een dicht web daarachter de toegang af tot het verdere terras en het raampje, maar de glazenwasser vond dat niet erg en iedereen die aan de voordeur kwam was vol bewondering en eerbied voor de mooie, grote spin, die zich er niets van scheen aan te trekken als men bij hem knielde om hem nog dichterbij te kunnen bekijken. Twee keer, in het begin, is zijn web beschadigd, maar we hielpen hem het weer vast te hechten, en dan ging hij weer heel gauw middenin zitten. Twee keer zagen we ook een kleine spin bij hem maar dat was geen echte vriendschap. De eerste keer zagen we hem wegvluchten, en de tweede keer ging het heel vreemd. Onze spin had zich ingerold en hing als een cocon aan de draad. Maar één klauwtje stak eruit. Voorzichtig naderde de kleine spin, alsof hij nieuwsgierig was, en angstig tegelijk. En met recht, want toen hij aan de cocon toe gekomen was, stak deze ineens zijn klauwtje naar hem uit! Spinnetje er van door, en wij verbaasd over het gebeurde.

Maandenlang heeft dit zo geduurd; toen moest ik een weekje op reis. Terug gekomen keek ik natuurlijk eerst naar het web: geen spin! Ja, toch: op de tegels lag hij, in stukken, vermorzeld, als een vies donker hoopje! Ik vond het echt een beetje een verdrietige thuiskomst, en sprak er met mijn buurvrouw over, die zich ook niet kon voorstellen welke onverlaat dit gedaan kon hebben. Bekenden niet, die wisten het allemaal. Tot mijn buurvrouw vertelde dat de flessen melk, die neergezet waren, gaatjes in decapsules hadden. Nu ging mij een licht op: De Koolmees heeft het gedaan! Aangetrokken door de flessen, waar de mezen vaak van de room proberen te snoepen, heeft hij ook de spin gezien en stuk gemaakt om ervan te kunnen eten. We waren blij dat geen mens de schuld had. De Koolmees kon het niet helpen, hij volgde zijn natuur. Eerder hadden we gezien hoe een Koolmees een spinneweb in de hulst voorbij vloog. Hij hield in, kwam terug, en zocht de spin uit het web. De spin maakte uit zelfbehoud nog een draad van ca. 1 meter (langer kan niet in één keer), deed dat een paar keer, zodat het leek alsof een bruidssluier achter het paar aan zweefde. Het was alsof je de Koolmees had zien denken: "Waar een web is, is ook een spin".

Vroeger voerde ik vaak Koolmeesjes op de hand, dan gingen de Mussen er niet met de nootjes vandoor. Eens had ik stukjes van verschillende grootte. Het mannetje Mees landde, omspande stevig mijn vinger (soms waren zijn voetjes ijskoud, soms lekker warm) en nam het dichtstbij zijnde stukje. Tegelijkertijd zag hij dat er ook grotere stukken lagen. 't Was alsof ik hem zag aarzelen en overleggen: zal ik wegvliegen of een groter stuk nemen? Wat dacht U, hij legde "netjes" het kleine stukje op mijn hand terug en nam het dikste, dat het verste weg lag.

Ook bij mussen en kippen heb ik voorbeelden van "overleg" gezien. Of is het gewoon een kwestie van welke drift het sterkst is?

Wordt vervolgd.